

In zopet je skrila obraz na materino srce.

„Ada, Ada, ti Dolenca ljubiš! Varuj se, varuj! Pomisli, da je glava višje kakor srce. Glava mora vladati in brzdati strastno srce, sicer boš vedno nesrečna na svetu!“

„Saj ne bi bila nesrečna, ko bi le dr. Dolenc ne bil tako osoren z menoj. Tako mrzlo me pozdravi, kar nekam jezno. Ne vem, kaj sem mu storila. Saj mu vse dobro privoščim, molim zanj, samo ko bi me ne sovražil.“

„Ada, ti se motiš. Saj veš, da prevzema dr. Dolenc odvetniško pisarno, ker odpotuje bolehnih in stari njegov šef v Gradec. Skrbi in dela ima mnogo. Zato se ti zdi osoren.“

„Gospa notarjeva in komisarjeva sta mi zadnjič rekli, da zahaja sedaj često na Gorigo, ker je Poldika tam.“

„O ti revica, kako si otročja! Kaj tebi mar, če zahaja!“

„Seveda mi ni; pa gospe me vedno dražita.“

„Ker vesta, da si otročja. Ti se za to ne smeš čisto nič zmeniti, in potem te ne bo nihče dražil.“

Gospa je tako milo sodila svoji znanki vpričo hčerke. V srcu je pa dobro vedela, da je ta nagajivost zeló, zeló neumestna, da podžiga v dekliškem srcu tisti nesrečni ogenj, ki je kriv premnogo nesreč, kateri kalí tudi družinsko srečo prav onim, tisti ogenj ne-utemeljene ljubosumnosti.

„Mama, druge deklice pravijo, da je Dolenc pijanec. Kaj ne, da ni?“

„Slabi jeziki ostro sodijo. Dr. Dolenc je dober človek. Toda kako hoče drugače živeti, ko nima dóma! Saj mora v gostilno.

Īn če ga prilika pripravi, da je dobre volje, zato še ni pijanec. Sicer pa dr. Dolenc nekaj peče, neka bridka izkušnja. Zato malo mara za družbo, zato so ti trije vedno bolj zase. Tudi ti boš še imela take bridke trenutke. Zato se je treba najprej zavarovati in nikdar ne slepo hoditi za namišljeno srečo. Zato je toliko ljudij nesrečnih, ker premalo mislijo in brez glave hité, kamor jih vleče srce. Potem ko so prevarani, pa sovražijo in obsojajo vse ljudi, kar ni prav.“

„Mama, jaz sem pa vendar prepričana, da je dr. Dolenc jezen name. Ali ga smem vprašati, zakaj je hud?“

„Nikar, nikakor! To bi se reklo, da siliš za njim, to je nečastno za vsako dekle. Če imaš mirno vest, ne maraj čiso nič. Bog te je varoval doslej, vodil te bo tudi dalje, kakor je njegova volja.“

Minka in Rajko sta prišla kričeča v sobo, Minka s punčko, Rajko s konjem. Pretrgala sta pogovor. Adelica se je igrala z otrokoma, a bila je raztresena in zamišljena. Lože ji je bilo, ko je odkrila materi srčno skrivnost, toda zadovoljna ni bila. Ni sicer hrepenela, da bi bila nevesta drja Dolenca; vedno je tako lagala sama sebi; a neskončno jo je bolelo, da ji noče biti prijatelj tisti, katerega ima tako tako rada.

Kontrolorka je šla ven in z bistrim umom presodila, da ne bi bil napačen zet dr. Dolenc. Vedela je, da pogrša samo ljubečega srca, domače družbe, in bil bi gotovo najboljši človek. Toda on je sedaj odvetnik, gotovo bo iskal bogate neveste. Ada, uradnika hči, pa ni bogata, zato je sklenila, da stori, karkoli bo mogla, da umiri Ado in jo obvaruje gorjá nesrečne ljubezni. (Dalje.)

Mladi cvét . . .

(† S. H. U.)

Kaj, če pomladi prvo cvetje
zagrne bel sneženi prt?
Kaj, če življenja mladoletje
s koščéno roko stare smrt?

Za prvim cvétom nov požene,
a to je žitja lepši kal . . .
in kdor kot mladi cvet povene,
najlepši del si je izbral.